

Маркетингова цінова політика – це процес розрахунку цін на товари чи послуги, визначення знижок та управління цінами, залежно від положення товару (послуги) на ринку, з метою одержання підприємством прибутку, а також задоволення потреб споживачів [4, с. 45].

В умовах ринкової економіки значення ціни постійно росте. Це спостерігається при постійному зростанні конкуренції на ринку, яка змушує підприємства постійно регулювати ціни на свої товари. Проте на підприємствах проблемам управління ціноутворення приділяється недостатньо уваги. В більшості випадків ціна визначається на підставі попиту та пропозиції, яка склалася на ринку, без врахування чинників, які відбуваються в навколишньому середовищі.

Отже, формування цінової політики передбачає постановку цілей ціноутворення, аналіз факторів, що впливають на ціни, розробку стратегій, вибір методів встановлення ціни, обґрунтування тактичних заходів, тобто всю діяльність підприємства в сфері ціноутворення. У контексті ціноутворення підкреслюються орієнтири, яких слід дотримуватися при прийнятті рішень щодо досягнення поставлених цілей. Підприємство, в умовах ринку, не просто визначає ціну на товар або послугу, а створює комплексну систему ціноутворення, яка сприяла б реалізації обраної стратегії бізнесу щодо різних товарів протягом тривалого періоду часу. Тому постає необхідність в цілеспрямованому і послідовному управлінні маркетинговою ціновою політикою.

Література:

1. Армстронг Г. Маркетинг. Перекл. англ. / Г. Армстронг, Ф. Котлер. – М. : Вільямс, 2001. – 608 с.
2. Гаркавенко С. С. Маркетинг / С. С. Гаркавенко. – К. : Лібра, 2007. – 720 с.
3. Котлер Ф. Основы маркетинга: Пер. с англ. / Общ. ред. и вступ. ст. Е. М. Пеньковой / Ф. Котлер. – М. : Прогресс, 1990. – 736 с.
4. Павленко А. Ф. Маркетинг : Навч. -метод. посібник для самост. вивч. дисц. – друге, доп. і випр. вид. / А. Ф. Павленко, А. В. Войчак – К. : КНЕУ, 2001. – 106 с.

Жовнірчик Х. Т.

студентка

Науковий керівник: **Мельник Н. Б.**

кандидат економічних наук, доцент кафедри обліку і аудиту

*Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ, Україна*

СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ПРИВАТНИМ ВИЩИМ НАВЧАЛЬНИМ ЗАКЛАДОМ

Управління вищим навчальним закладом – специфічна діяльність, в якій її суб'єкти за допомогою планування, організації, керівництва та контролю забезпечують організованість спільної діяльності студентів, педагогів, керівників, обслуговуючого персоналу та її спрямованість на досягнення освітніх цілей і цілей розвитку навчального закладу [1].

Вищий навчальний заклад утворюється у формі державної, комунальної чи приватної установи. Принципова відмінність між державним і приватним видом вищого

навчального закладу – їх власник. В одному випадку – це держава, в іншому – окремий підприємець.

Приватний вищий навчальний заклад (далі – ПВНЗ) – вищий навчальний заклад, заснований на приватній власності і підпорядкований власнику чи власникам [2]. Він здійснює освітню діяльність в системі суб'єктів господарювання та займає принципове місце в системі навчальних закладів, оскільки є елементом загальної системи вищої освіти, забезпечуючи формування відповідного загального освітнього рівня населення держави [3].

Система управління ПВНЗ, статус і функції його структурних підрозділів визначаються статутом та положеннями про відповідні структурні підрозділи, які створюються відповідно до законодавства, а саме Закону України «Про вищу освіту» [4].

Безпосереднє управління діяльністю ПВНЗ здійснює його керівник (ректор, президент, начальник, директор тощо), у межах наданих йому повноважень. Його права, обов'язки та відповідальність визначаються законодавством і статутом вищого навчального закладу [4]. Керівник ПВНЗ відповідає за провадження освітньої діяльності у вищому навчальному закладі, за результати фінансово-господарської діяльності, стан і збереження будівель та іншого майна [5]. Він відповідно до статуту може делегувати частину своїх повноважень своїм заступникам та керівникам структурних підрозділів.

Вчена рада є колегіальним органом управління ПВНЗ, який утворюється строком на п'ять років, склад якого затверджується наказом керівника вищого навчального закладу протягом п'яти робочих днів з дня закінчення повноважень попереднього складу вченої ради [4]. Завданнями вченої ради ПВНЗ є надавати пропозиції ректору про утворення, реорганізацію та ліквідацію структурних підрозділів; обирати за конкурсом таємним голосуванням на посади старших викладачів, викладачів, асистентів; вирішувати питання організації навчально-виховного процесу та наукової діяльності [5].

У ПВНЗ утворюється наглядова рада для здійснення нагляду за управлінням майном ПВНЗ, додержанням мети його створення. Вона сприяє розв'язанню перспективних завдань його розвитку, залученню фінансових ресурсів для забезпечення його діяльності з основних напрямів розвитку і здійснення контролю за їх використанням. Для вирішення поточних питань діяльності ПВНЗ утворюються робочі органи – ректорат, деканати, приймальна комісія, адміністративна рада тощо [4].

Основними структурними підрозділами ПВНЗ III-IV рівнів акредитації є кафедри і факультети.

Кафедра – це базовий структурний підрозділ ПВНЗ, що проводить навчально-виховну і методичну діяльність з однієї або кількох споріднених спеціальностей, спеціалізацій чи навчальних дисциплін і здійснює наукову, науково-дослідну та науково-технічну діяльність за певним напрямом. Керівництво кафедрою здійснює завідувач кафедри, який обирається на цю посаду за конкурсом вченою радою ПВНЗ строком на п'ять років.

Факультет – це основний організаційний і навчально-науковий структурний підрозділ ПВНЗ III та IV рівнів акредитації, що об'єднує відповідні кафедри і лабораторії. Керівництво факультетом здійснює декан, який може делегувати частину своїх повноважень своїм заступникам. Декан видає розпорядження, що стосуються діяльності факультету, і є обов'язковими для виконання всіма працівниками факультету і можуть бути скасовані керівником ПВНЗ [4].

Структурними підрозділами ПВНЗ IV рівня акредитації можуть бути наукові, навчально-наукові, науково-дослідні та науково-виробничі інститути. Керівництво інститутом здійснює директор, який обирається на посаду за конкурсом строком на п'ять років. ПВНЗ повинен мати у своєму складі бібліотеку, яку очолює директор (завідувач).

При ПВНЗ можуть працювати також підготовчі відділення (підрозділи), підрозділи перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів, лабораторії, навчально-методичні кабінети, комп'ютерні та інформаційні центри, навчально-виробничі та творчі майстерні, навчально-дослідні господарства, виробничі структури, видавництва, спортивні комплекси, заклади культурно-побутового призначення та інші підрозділи, діяльність яких не заборонена законодавством [4].

ПВНЗ має таку ж систему управління, як і державний вищий навчальний заклад та полягає в створенні наглядової ради, що забезпечує достовірність в управлінні майном ПВНЗ, колегіального органу управління – вченої ради, який має ряд функціональних обов'язків, зокрема відбір осіб на керівні посади та ректорату, приймальних комісій, адміністративної ради, що забезпечують виконання поточних завдань.

Одночасно з цим ПВНЗ має такі структурні підрозділи як кафедри, факультети, наукові, навчально-наукові, науково-дослідні та науково-виробничі інститути, що здійснюють організаційну, методичну, навчально-наукову та навчально-виховну діяльність.

Література:

1. Вербицький В. В. Сутність управління навчальним закладом / В. В. Вербицький. // Науковий вісник Донбасу. – 2010. – № 3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvd_2010_3_3.
2. Карпова К. В. Вищий навчальний заклад приватної форми власності як об'єкт економічної безпеки та суб'єкт освітньої господарської діяльності / К. В. Карпова // Ефективна економіка. – 2013. – № 2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2013_2_47.
3. Тимошенко М. О. Набуття господарсько-правового статусу приватним вищим навчальним закладом в Україні як основа його правосуб'єктності / М. О. Тимошенко // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 2. – С. 184-188. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://kul.kiev.ua/images/chasop/2012_2/184.pdf.
4. Закон України «Про вищу освіту» № 1556-VII від 01.07.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
5. Фіцула М. М. Педагогіка вищої школи : Навч. посіб. / М. М. Фіцула. – К. : Академвидав, 2006. – 352 с.